

mitur significatu. Iohann. Camman. *de jur. Majestat. disput. 1. th. 16.* vera sanè Majestas, de quâ nobis nunc est sermo, in potestate magis consistit, quàm in auctoritate; & ab hac differt, ut causa ab effectu. Majestas cum sumitur pro existimatione atque auctoritate, non nisi uni tribuitur Personæ. Undè ad Senatum Venetum cum verba fiunt, haud dicimus, vestra Majestas &c. Porro quòd Bodinus, aliud adhuc attributum proprium Majestatis agnoscit, ut nempe sit propria, vel jure successione, vel Electionis concessa; & non aliena, seu precario collata: non id mihi necessarium esse videtur. Cum illud satis comprehendatur in primo atque secundo attributo: si enim Imperium perpetuum est & summum, haud precarium erit vel subalternum.

II. Cumque is, tam eminentem qui obtinet potestatem, homo licet existens, potestatem adeptus sit. Divinæ succedaneam; ut res honestas & Divinas instituat, sermone autem humano utatur. Quod Philippi Macedonis apophthegma refert: Stobæus, *sermon. 46.* Quòdque qui inter alios Regnum exercere velit, is *ὡς θεὸς ἐν ἀρχαῖς* debeat esse, vide Reiner. Reinecc. 1. *histor. ital. in prolegom. cap. 3.* aut quòd Deo proximus sit. Iuretus *ad Symmach. lib. 10. Epist. 27. fol. 274.* Indè Majestatem cælo delapsam finxere; ac ut Deam, Honoris & Reverentiæ filiam colluere prisci. Ovidius *libr. 5. Fastor.*

————— *Honos placidoq;³ decens Reverentia vultu,
Corpora legitimis imposuere thoris.*

Hinc sata Majestas, quæ mundum temperat omnem,

Quâq;³ die partu est edita, magna fuit.

Et eadem proxima Deo creditur à Gunthero: qui, *5. Ligurin. de illâ canit;*

Semper terribilis, semper metuenda, suôq;³

Plena vigore manet, nullique impune premenda

Creditur, & semper cunctis & ubiq;³ timetur.

III. Hinc factum, ut divinas appellationes, non raro videamus Principibus aptatas; quòdque Numinis & Oraculi verbo exprimuntur. Timpler 2. *pol. c. 1. q. 6.* Quòd item olim Divi agnominati & consecrati, seu in Deorū numerum relati fuerunt. Bulenger, *in Imperatore Roman. lib. 1. c. 10. & seqq. usque 17.* Etiā Ebræi vocant Principes ac Iudices Deos; quemadmodū omne aliud, quod in suo genere excellit, Divinū vocant, Drusius *ad loca Genes. c. 37. & 59. ad loca Exod. 21. 32. & 35.* Hinc sacra & sancta in jure nostro audit Majestas, & Imperator sacratissimus salutatur; res ipsius etiā privatæ, vocantur sacra. Brillon. *Lex. lib. 7. verb. sacras etiā &c.* Sixt. 1. *de regal. c. 1. n. 31.* Non quòd hac ratione, Deo, quòd ipsius propriū, impie eripere velint Principes boni; ut quidè colligit Bodinus 1. *c. ult. de Rep. n. 113. & l. 2. c. 6. n. 225.* ac etiā Cujacius *ad l. 9. C. d. Muril. l. 1.*